

Sefer Bmidbar: From Doubt to Debate (187)

Atara Snowbell

1. שמות יד (קריעת ים סוף)

י וישאו בני-ישראל את-עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם, וייראו מאד, ויצעקו בני-ישראל אל-ה'. **יא ויאמרו, אל-משה, המבלי אין-קברים במצרים, לקחתנו למות במדבר: מה-זאת עשית לנו, להוציאנו ממצרים.** **יב הלא-זה הדבר, אשר דברנו אליך במצרים לאמר, חדל ממנו, ונעבד את-מצרים: כי טוב לנו עבד את-מצרים, ממתנו במדבר.** **יג ויאמר משה אל-העם, אל-תיראו התנצבו וראו את-ישועת ה', אשר-מעשה לכם היום: כי, אשר ראיתם את-מצרים היום--לא תספו לראתם עוד, עד-עולם. יד ה', ילחם לכם; ואתם, תחרשון.**

2. שמות טו (מרה)

כב ויסע משה את-ישראל מים-סוף, ויצאו אל-מדבר-שור; וילכו שלשת-ימים במדבר, ולא-מצאו מים. כג ויבאו מרתה--ולא יכלו לשתות מים ממרה, כי מרים הם; על-כן קרא-שמה, מרה. כד וילנו העם על-משה לאמר, מה-ישתה. כה ויצעק אל-ה', ויורהו ה' עץ, וישלף אל-המים, וימתקו המים; **שם שם לו חק ומשפט, ושם נסהו.**

3. שמות טז (מן)

ב וילינו כל-עדת בני-ישראל, על-משה ועל-אהרן--במדבר. ג ויאמרו אליהם בני ישראל, מי-יתן מותנו ביד-ה' בארץ מצרים, בשבתנו על-סיר הבשר, באכלנו לחם לשבע: כי-הוצאתם אתנו אל-המדבר הזה, להמית את-כל-הקהל הזה ברעב.

ד ויאמר ה' אל-משה, הנני ממטיר לכם לחם מן-השמים; ויצא העם וילקטו דבר-יום ביום, למען אנסו הנלף בתורתו אם-לא

4. שמות יז (מסה ומריבה)

א ויסעו כל-עדת בני-ישראל ממדבר-סין, למסעיהם--על-פי יהוה; ויחנו, ברפידיים, ואין מים, לשתות העם. ב וירב העם, עם-משה, ויאמרו, תנו-לנו מים ונשתה; ויאמר להם, משה, מה-תריבון עמדי, מה-תנסון את-יהוה. ג ויצמא שם העם למים, וילן העם על-משה; ויאמר, למה זה העליתנו ממצרים, להמית אתי ואת-בני ואת-מקני, בצמא. ד ויצעק משה אל-ה' לאמר, מה מעשה לעם הזה; עוד מעט, ויסקלני. ה ויאמר ה' אל-משה, עבר לפני העם, וקח אתך, מזקני ישראל; ומסד, אשר הכית בו את-האר--קח בגדך, והלכת. ו הנני עמד לפניך שם על-הצור, בחרב, והכית בצור ויצאו ממנו מים, ושתה העם; ויעש כן משה, לעיני זקני ישראל. ז ויקרא שם המקום, **מסה ומריבה: על-ריב בני ישראל, ועל נסתם את-ה' לאמר, היש ה' בקרבנו, אם-אין.**

5. במדבר יא (מן)

ה זכרנו, את-הדגה, אשר-נאכל במצרים, חנם; את הקשאים, ואת האבטחים, ואת-החציר ואת-הבצלים, ואת-השומים. ו ועתה נפשנו יבשה, אין כל--בלתי, אל-המן עינינו.

6. במדבר יד (מרגלים)

ב וילנו על-משה ועל-אהרן, כל בני ישראל; ויאמרו אליהם כל-העדה, לוי-מתנו בארץ מצרים, או במדבר הזה, לוי-מתנו. ג ולמה ה' מביא אתנו אל-הארץ הזאת, לנפל בתרב--נשינו וטפנו, יהיו לבז; הלא טוב לנו, שוב מצרימה.

7. במדבר טז (דתן ואבירם)

מכללת הרצוג-גוש עציון
ימי עיון בתנ"ך
קייץ תשע"ב

ב ויקהלו על-משה ועל-אהרן...

יב וישלח משה, לקרא לדתו ולאבירם בני אליאב; ויאמרו, לא נעלה. יג המעט, כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש, להמיתנו, במדבר: כי-תשתרר עלינו, גם-השתרר. יד אף לא אל-ארץ זבת חלב ודבש, הביאתנו, ותתן-לנו, נחלת שדה וכרם; העיני האנשים ההם, תנקר--לא נעלה.

8. במדבר כ (מי מריבה)

א ויבאו בני-ישראל כל-העדה מדבר-צן, בחדש הראשון, וישב העם, בקדש; ותמת שם מרים, ותקבר שם. ב ולא-היה מים, לעדה; ויקהלו, על-משה ועל-אהרן. ג וירב העם, עם-משה; ויאמרו לאמר, ולו גוענו בגוע אחינו לפני ה'. ד ולמה הבאתם את-קהל ה', אל-המדבר הזה, למות שם, אנחנו ובעירנו. ה ולמה העליתנו, ממצרים, להביא אתנו, אל-המקום הרע הזה: לא מקום זרע, ותאנה וגפן ורמון, ומים אין, לשותות. ו ויבא משה ואהרן מפני הקהל, אל-פתח אהל מועד, וישלו, על-פניהם; ויבא כבוד-ה', אליהם. יב ויאמר ה', אל-משה ואל-אהרן, יען לא-האמנתם בי, להקדישני לעיני בני ישראל--לכו, לא תביאו את-הקהל הזה, אל-הארץ, אשר-נתתי להם. יג המה מי מריבה, אשר-רבו בני-ישראל את-ה'; ויקדש, גם.

9. במדבר כא (נדר)

א וישמע הכנעני מלך-ערד, ישב הנגב, כי בא ישראל, דרך האתרים; וילחם, בישראל, וישב מפניו, שבי. ב וינדר ישראל נדר לה', ויאמר: אם-נתן ותתן את-העם הזה, בגדי--והחמתני, את-עריהם. ג וישמע ה' בקול ישראל, ויתן את-הכנעני, ויחרם אותהם, ואת-עריהם; ויקרא שם-המקום, חרמה.

10. במדבר כא (נחש הנחושת)

ד ויסעו מהר החר, דרך ים-סוף, לסבב, את-ארץ אדום; ותקצר נפש-העם, בדרך. ה וידבר העם, באלקים ובמשה, למה העליתנו ממצרים, למות במדבר: כי אין לחם, ואין מים, ונפשנו קצה, בלחם הקלל. ו וישלח ה' בעם, את הנחשים השרפים, וינשכו, את-העם; וימת עם-רב, מישראל. ז ויבא העם אל-משה ויאמרו חטאנו, כי-דברנו בה' ובך-התפלל אל-ה', ויסר מעלינו את-הנחש; ויתפלל משה, בעד העם.

11. במדבר כא (שליחת מלאכים לסיחון)

ו וישלח ישראל מלאכים, אל-סיחון מלך-האמרי לאמר. כב אעברה בארצך, לא נטה בשדה ובכרם--לא נשתה, מי באר: בדרך המקדך נלך, עד אשר-נעבר גבולך. כג ולא-נתן סיחון את-ישראל, עבר בגבולו, ויאסף סיחון את-כל-עמו ויצא לקראת ישראל המדברה, ויבא נחצה; וילחם, בישראל. כד ויפהו ישראל, לפי-חרב; ויירש את-ארצו מארנו, עד-גבול עד-בני עמון--כי עז, גבול בני עמון

12. במדבר כא (שירת הבאר)

טז ומשם, בארה: הוא הבאר, אשר אמר ה' למשה, אסף את-העם, ואתנה להם מים. יז אז ישיר ישראל, את-השירה הזאת: עלי באר, ענו-לה. יח באר חפרוה שרים, פרוה נדיבי העם, במחקה, במשענתם; וממדבר, מתנה. יט וממתנה, נחליאל, ומנחליאל, במות. כ ומבמות, הגיא אשר בשדה מואב--ראש, הפסגה; ונשקפה, על-פני הישימו.

13. ילקוט שמעוני, חוקת כא:

אמר ר' אבין הלוי: בשעה שעמדו ישראל לומר שירת הים לא הניתם משה שיאמרו לעצמם, אלא כשם שרבו של אדם אומר עמו פרשתו כשהוא נער, כך אמר משה עמהם...לאחר ארבעים שנה עמדו על פרקם, התחילו אומרים שירת הבאר לעצמם.